

„Naa, det betød vist heller ikke saa meget.“

„Du kom dog temmelig opbragt hjem den Aften. Jeg kan huske, du kaldte det et Bølleoverfald paa aaben Gade.“

„Jeg tror, det er en Vane hos ham at fri til alle unge Damer, han kommer sammen med. Men han har en smuk Sangstemme og spiller fortræffelig Guitar.“

„Aa, han maa være smaatosset. Han ser da ogsaa saadan ud.“

En fremmed Dame kom ind i Kupeen og standsede Samtalen. Lidt efter kørte Toget.

IX

Storeholt laa mellem to Smaaskove ved den ene Ende af en langstrakt Sø, „Grønnevandet“. Egnen var flad; det var ikke Omgivelsernes Skønhed men Jordens Frugtbarhed, der havde bestemt Gaardens Beliggenhed. Her var man midt inde paa den rige fynske Muldslette, hvor Bønderbørnene, som der blev sagt, fødtes med en Sølvske i Haanden.

I hundrede Aar var Storeholt gaaet i Arv fra Far til Søn i den Hagenske Slægt. Den nuværende Ejer, Jægermester Hagen, var Fru Berthas Nevø, Broder til Professor Asmus Hagen og gift med en Datter af den bekendte københavnske Grosserer Søholm — Kaffehandleren.

Da Vognen med Fru Bertha og Jytte kørte op for Trappen, stod Husets unge Frue der og tog imod dem. Hun var en høj, slank Dame, yderst elegant klædt.

Jægermesteren lod sig derimod ikke se.

„Jeg tror ikke, vi skal vente paa John,“ sagde den unge Frue, da hendes Gæster et Kvarterstid efter kom ned fra deres Værelser. „Vi maa hellere gaa tilbords.“

I Stedet for Jægermesteren traf Fru Bertha og Jytte en ældre Frøken Søholm, en Søster til Kaffegrosserereren. Den lille vissen-gule, stærkt oppyntede Dame, hvis Maal røbede hende som indfødt Københavner fra Borgergadekvarteret, meddelte straks ved Bordet, at hun havde en Mavesygdom og led af Oppustning. I